

Của lễ thiêu liên tục—sinh tế sống

Đọc Kinh văn: Lê. 1:3-4, 8-9; 6:9, 12a, 13; Hê. 12:29; La. 12:1

I. Của lễ thiêu hình bóng cho Christ chủ yếu không trong việc Ngài cứu chuộc con người khỏi tội mà trong việc Ngài sống một đời sống hoàn hảo và tuyệt đối cho Đức Chúa Trời và trong việc Ngài là sự sống mà sự sống ấy khiến dân của Đức Chúa Trời có khả năng sống một nếp sống như vậy—Lê. 1:3; Gi. 5:19, 30; 6:38; 7:18; 2 Cô. 5:15; Ga. 2:19-20:

A. Trong Lê-vi Kí, của lễ đầu tiên được đề cập không phải là của lễ chuộc tội hay của lễ chuộc sự mắc lỗi mà là của lễ thiêu—1:3:

1. Chúng ta trước hết cần Christ là của lễ thiêu vì tình trạng ban đầu của chúng ta trước mặt Đức Chúa Trời, tức nan đề đầu tiên của chúng ta liên quan đến Đức Chúa Trời, không phải là vấn đề quá phạm mà là vấn đề chúng ta không dành cho Đức Chúa Trời:
 - a. Đức Chúa Trời tạo dựng chúng ta để chúng ta trở nên sự biểu lộ của Ngài và đại diện của Ngài—Sáng. 1:26.
 - b. Đức Chúa Trời tạo dựng chúng ta để chúng ta được dành cho Ngài; Ngài không tạo dựng chúng ta cho chính chúng ta, nhưng vì sa ngã nên chúng ta sống cho chính mình chứ không cho Ngài.
2. Của lễ thiêu có nghĩa rằng: là những người được Đức Chúa Trời tạo dựng vì mục đích biểu lộ và đại diện Ngài, chúng ta không được dành cho điều gì khác hơn là Đức Chúa Trời—cc. 27-28; đc. Thi. 73:25; Mác 12:30.
3. Chúng ta cần nhận thức rằng mình không tuyệt đối cho Đức Chúa Trời và rằng trong chính mình chúng ta không thể tuyệt đối cho Đức Chúa Trời, vì vậy, chúng ta cần nhận Christ làm của lễ thiêu của chúng ta—Lê. 1:3-4:
 - a. Là của lễ thiêu của chúng ta, Christ trọn vẹn cho Đức Chúa Trời, tuyệt đối cho Đức Chúa Trời—Gi. 4:34; 5:30; Hê. 10:8-10.
 - b. Bất cứ điều gì Chúa Jesus là, bất cứ điều gì Ngài phát ngôn và bất cứ điều gì Ngài hành động, đều tuyệt đối cho Đức Chúa Trời—Gi. 6:38; 5:17, 36, 45; 8:28; 10:25; 12:49-50.

B. Giảng 7 khả thị rằng Christ có đầy đủ phẩm chất để làm của lễ thiêu:

1. Là Đấng đã sống một đời sống hạn chế—một đời sống chịu hạn chế không làm những việc cho chính mình—Chúa tìm kiếm vinh hiển của Đức Chúa Trời vì sự thỏa mãn của Đức Chúa Trời—cc. 3-9
2. Từ câu 16 đến 18 chúng ta thấy Chúa Jesus không tìm kiếm vinh hiển riêng qua việc Ngài đã không phát ngôn cho chính mình; Ngài tìm kiếm vinh hiển của Đấng sai phái Ngài.
3. Giảng 7 khả thị rằng Chúa Jesus là một người chịu để Đức Chúa Trời hạn chế, tức là Ngài thuộc Đức Chúa Trời, Ngài được sai phái bởi Đức Chúa Trời và đến từ Đức Chúa Trời, Ngài không nói lời riêng của mình nhưng nói Đức Chúa Trời—c. 18; 12:49-50.
4. Khi Chúa nói lời của Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời được biểu lộ qua sự phát ngôn của Ngài; Đức Chúa Trời từ Ngài bước ra qua sự phát ngôn của Ngài—7:17-18.

5. Trong Giảng 7 chúng ta thấy Chúa Jesus là thực tại của của lễ thiêu, vì Ngài đã sống một đời sống chịu Đức Chúa Trời hạn chế và hoàn toàn dành cho Đức Chúa Trời.

II. Đấng Tam Nhất Thần thượng được khai thị trong hình bóng của lễ thiêu—Lê. 1:3, 8-9:

- A. Những điểm trọng yếu khai thị về Đấng Tam Nhất Thần Thượng trong các câu 3, 8 và 9 là của lễ thiêu, Trại nhóm họp, Đức Giê-hô-va, thầy tế lễ, lửa và nước.
- B. Của lễ thiêu hình bóng cho Christ là thực phẩm vì sự thỏa mãn của Đức Chúa Trời—c. 3.
- C. Trại nhóm họp hình bóng cho Christ Con là nơi dâng của lễ—cc. 1, 3:
 1. Các của lễ đều được dâng tại cửa của Trại nhóm họp; để một của lễ trở nên hợp lệ, của lễ ấy không thể được dâng ở bất cứ nơi nào khác.
 2. Để dâng bất cứ điều gì cho Đức Chúa Trời, chúng ta phải nhận Christ là nền tảng của của lễ của mình.
- D. Trong Lê-vi Kí, vì Christ Con được dâng cho Đức *Giê-hô-va* nên Đức *Giê-hô-va* chỉ về Cha là Đấng tiếp nhận của lễ—c. 3.
- E. Trong các câu 8 và 9, thầy tế lễ lo việc dâng của lễ hình bóng cho Christ Con là Đấng phụng sự, tức Thầy tế lễ Thượng phẩm của chúng ta và Thầy tế lễ mãi mãi theo thứ bậc Mên-chi-xê-đéc—Hê. 4:14-15; 5:5-6; 7:17.
- F. Được hình bóng bởi của lễ thiêu, Trại nhóm họp và thầy tế lễ, Christ Con đồng thời là của lễ, nơi dâng của lễ và Đấng lo việc dâng của lễ—Lê. 1:3, 8.
- G. Lửa tượng trưng cho Đức Chúa Trời là người chấp nhận—cc. 8-9:
 1. Lửa thiêu hủy và ăn nuốt; Đức Chúa Trời chấp nhận của lễ bằng cách thiêu đốt của lễ ấy.
 2. Lửa thiêu đốt của lễ thiêu là chính Đức Chúa Trời; đó là miệng của Đức Chúa Trời—Hê. 12:29.
 3. Việc thiêu đốt của lễ thiêu là việc ăn uống thần thượng—Dân. 28:2.
- H. Nước rửa bộ lòng và các chân của của lễ thiêu tượng trưng cho Linh là chất tẩy rửa; lòng dạ của Christ và bước đi hằng ngày của Ngài liên tục được rửa sạch bởi Thánh Linh để giữ Ngài khỏi bị ô uế do tiếp xúc với những điều thuộc đất—Lê. 1:9; Gi. 7:38-39.
 - I. Trong Lê-vi Kí 1:3, 8 và 9 chúng ta thấy toàn bộ Đấng Tam Nhất Thần thượng có liên quan đến của lễ thiêu.

III. Ngày nay, trong đời sống Cơ Đốc và nếp sống Hội thánh của chúng ta, có nhu cầu về của lễ thiêu liên tục—cc. 3-4, 8-9; 6:9, 12a và 13:

- A. Dân của Đức Chúa Trời được đòi hỏi phải dâng của lễ thiêu mỗi ngày, không chỉ vào buổi sáng mà còn vào buổi tối; vào mỗi ngày Sa-bát, vào bắt đầu của mỗi tháng và vào mỗi lễ tiệc đều phải có những của lễ thiêu đặc biệt—Dân. 28:3—29:40.
- B. Do những đòi hỏi về của lễ thiêu nên bàn thờ bằng đồng được đặc biệt gọi là “bàn thờ dâng của lễ thiêu”—Xuất. 30:28; 38:1.
- C. Của lễ thiêu là của lễ dâng liên tục, còn lửa của của lễ thiêu phải cháy luôn; lửa này phải cháy cả ngày lẫn đêm—Lê. 6:9, 12a, 13:
 1. “Của lễ thiêu phải ở trên đồng lửa tại bàn thờ trọn đêm cho đến sáng mai, và lửa của bàn thờ sẽ phải giữ cho cháy luôn”—c. 9:
 - a. “Lửa trên bàn thờ phải cháy luôn luôn, không được tắt”—c. 12a.

- b. “Lửa phải được giữ cho cháy liên tục trên bàn thờ, không được tắt”—c. 13.
- 2. *Trọn đêm cho đến sáng* hàm ý rằng của lễ thiêu phải được duy trì trong nơi thiêu đốt trải suốt thời kì tối tăm của thời đại này cho đến sáng, đến khi Chúa Jesus trở lại—c. 9a; 2 Phi. 1:19; Mal. 4:2.
- 3. Việc thiêu đốt liên tục của lửa trên bàn thờ hàm ý rằng Đức Chúa Trời là lửa thánh trong vũ trụ luôn sẵn sàng nhận (thiêu đốt) những gì dâng lên cho Ngài như thức ăn và rằng Ngài khao khát liên tục nhận những gì được dâng lên cho Ngài—Lê. 6:9b, 12a, 13; Hê. 12:29.
- D. Hình bóng của của lễ thiêu cho thấy chúng ta cần có một đời sống của lễ thiêu dâng liên tục, đời sống với lửa thiêu đốt trên bàn thờ trọn cả ngày—Lê. 6:12a, 13.

IV. Sống đời sống của lễ thiêu liên tục là trở nên một sinh tế sống—La. 12:1:

- A. Của lễ thiêu là hình bóng về sự dâng mình của chúng ta, về việc dâng chính mình cho Đức Chúa Trời như một sinh tế sống; ý nghĩa của sự dâng mình là dâng chính mình lên cho Đức Chúa Trời như một sinh tế sống—Lê. 1:3-4, 8-9; 6:9, 12a, 13; La. 12:1.
- B. Của lễ thiêu hằng ngày trong Cựu Ước hình bóng rằng trong Tân Ước, chúng ta là những người thuộc về Đức Chúa Trời nên dâng chính mình hằng ngày cho Đức Chúa Trời—Dân. 28:3-8.
- C. Sinh tế trong La Mã 12:1 là sống động vì sinh tế ấy có sự sống qua sự phục sinh—6:4-5:
 - 1. Là sinh tế sống nghĩa là chúng ta liên tục dâng chính mình cho Chúa.
 - 2. Chúng ta dâng chính mình cho Chúa cách liên tục và Chúa có thể sử dụng chúng ta cách liên tục.
- D. Sinh tế này là thánh vì về địa vị, nhờ huyết của Christ, nó đã được biệt ra khỏi thế giới, mọi người, mọi nan đề, mọi điều, để dành riêng cho Đức Chúa Trời; và vì về tính khí, sự sống thiên nhiên và sáng tạo cũ đã được Thánh Linh thánh hóa và biến đổi bằng sự sống của Đức Chúa Trời và bản chất thánh của Đức Chúa Trời hầu Đức Chúa Trời được thỏa mãn; do đó, sinh tế này rất đẹp lòng Đức Chúa Trời—12:1.
- E. Trong câu 1 thân thể là số nhiều nhưng sinh tế là số ít:
 - 1. Dù nhiều thân thể được trình dâng nhưng nhiều thân thể ấy đã trở nên một sinh tế, hàm ý rằng chúng ta tuy nhiều nhưng sự phụng sự trong Thân thể Đấng Christ không nên là các sự phụng sự cá thể, riêng lẻ và không liên hệ với nhau.
 - 2. Mọi phụng sự của chúng ta nên cấu tạo thành một phụng sự toàn bộ, sự phụng sự này phải là duy nhất vì đây là sự phụng sự của một Thân thể trong Christ—cc. 4-5.
 - 3. Nếp sống Hội thánh, với tư cách một tổng thể, là một của lễ thiêu để làm thỏa mãn của Đức Chúa Trời.
 - 4. Tín đồ sống trong Thân thể Đấng Christ bằng cách dâng các thân thể mình làm một sinh tế sống; để có nếp sống Thân thể chúng ta cần trình dâng thân thể mình cho Chúa và cho Thân thể Ngài—cc. 1, 4-5.

V. Mọi phụng sự của chúng ta cho Đức Chúa Trời phải dựa trên lửa của bàn thờ dâng của lễ thiêu—c. 11; Lê. 9:24; 16:12-13; 6:13; đc. 10:1-2:

- A. Đức Chúa Trời muốn sự phụng sự của con cái Israel phải được dựa trên lửa này—6:13.
- B. Phụng sự mà chúng ta dâng cho Đức Chúa Trời trong nếp sống Hội thánh phải bắt nguồn từ lửa trên bàn thờ của lễ thiêu, và phụng sự của chúng ta phải ra từ sự thiêu đốt của lửa của Đức Chúa Trời và là kết quả của lửa này—Xuất. 3:2, 4, 6; La. 12:1, 11.